

Mijn moeder

Mijn moeder was ook best aardig.

Ze was alleen zo verschrikkelijk netjes.

Niet zo supernetjes als de moeder van Janna, dat niet, maar wel heel erg netjes.

Janna zat bij mij in de klas én op paardrijles.

Bij haar thuis mocht je niks, omdat er anders misschien iets vies werd op omviel of versleet.

Ze woonde naast het bos, maar ze mocht er niet komen.

Daar werd ze vies van en bovendien liepen er enge mannen rond in lange jassen met niets eronder (zei haar moeder).

Wij wilden die mannen best eens zien, maar we waren gehoorzame meisjes (vooral Janna) en deden nooit dingen die niet mochten.

Na schooltijd gingen we meestal naar de manege, de pony's poetsen en hun manen vlechten.

Fabian was onze lievelingspony.

Hij werd nooit boos of ongeduldig, zelfs niet als je meer dan honderd vlechtjes wilde maken.

Mijn moeder was niet alleen heel netjes en opgeruimd, ze deed ook altijd heel veel dingen tegelijk.

Dat was soms best handig.

Ze kon bijvoorbeeld een appeltaart bakken terwijl ze tante Trees aan de telefoon had.

En naar mijn verhalen over school luisteren terwijl ze boterhammen smeerde, melk inschonk en de krant las.

Het vervelende was, dat ze vond dat ik dat ook moest kunnen.

Het begon meteen 's morgens vroeg.

Ik was nog maar net wakker of ik moest al:

1. weten wat ik tussen de middag op mijn brood wilde
2. zonder knoeien mijn melk opdrinken
3. mij herinneren waar ik mijn gymtas had gelaten
4. dooreten
5. opschieten
6. er aan denken dat het om half vier misschien ging regenen
7. mijn regenjas aan doen in plaats van mijn gewone jas
8. mijn mandarijntje niet vergeten
9. en zorgen dat ik op tijd op school kwam.

Meestal kwam ik op tijd op school en als ik te laat kwam lag dat aan mijn moeder, niet aan mij.

Dan had ik bijvoorbeeld mijn jas al aan en dan zei ze opeens: 'Die trui die je aan hebt kan echt niet meer. Die zit vol tomatensaus (één piepklein spettertje!) van gisteren. Trek gauw een andere aan.'

Of ik was de deur al uit en ze riep me achterna: 'Wacht even, je sjaal zit helemaal scheef!'

Of: 'Kom terug, je vergeet je mandarijntje!?' (Of 'je appel' of 'je banaan,' maar nooit 'je liga,' want ik was dol op liga's dus die vergat ik niet)

Als ik 's middags thuiskwam, ging het net zo.

Ik was amper binnen of ik hoorde haar al roepen:

1. voeten vegen
2. jas ophangen

3. tas uitpakken
4. wil je thee?
5. waarom niet?
6. je moet toch iets drinken?
7. te weinig drinken is heel ongezond.
8. nee, je gaat vandaag niet naar de manege

En dan kwam het ergste:

9. jij gaat vanmiddag je kamer opruimen!

Mijn kamer hoefde helemaal niet opgeruimd te worden.

Het was er supernetjes en ik kon er altijd alles vinden. Meestal. Bijna altijd.

En als ik iets niet kon vinden, dan kwam dat doordat mijn moeder het voor me had opgeruimd op een onvindbare plek ergens achterin een kast.

Bovendien was het mijn kamer.

Ik mocht toch zeker zelf weten hoe het er daar uitzag.

Ze mocht blij zijn dat ze mijn moeder was en niet die van Kimberley.

Kimberley was pas slordig, dat vond ik zelfs.

Haar kamer zag er altijd uit alsof er net twee kasten in waren omgevallen en drie vuilnisbakken in leeggeschud.

Maar daar kon Kimberley niks aan doen, want Kimberley had geen moeder.

Dat wil zeggen, ze had natuurlijk wel een moeder (iedereen heeft een moeder), maar die was in Frankrijk gaan wonen met een vriendin.

Kimberley woonde bij haar vader.

Vaders zijn wel vaker slordig, maar Kimberley's vader was echt de slordigste slordige vader die ik kende.

Ik was een keer bij Kimberley aan het spelen en mijn moeder kwam me ophalen.

Haar vader deed open en mijn moeder zei: 'Bent u aan het verven?'

'Nee,' zei Kimberley's vader. 'Hoezo?'

'U hebt verfkleren aan,' zei mijn moeder. 'En er zit iets in uw haar. Iets wits.'

'Iets wits?' zei Kimberley's vader. 'Ik word toch niet grijs?'

Het was beslag.

We hadden pannenkoeken gegeten en als Kimberley's vader pannenkoeken bakte, zat aan het eind altijd overal beslag. In zijn haar, op zijn kleren, zelfs tegen het plafond.

Maar het waren de lekkerste pannenkoeken van de wereld, want haar vader was kok.

Een andere keer was Kimberley jarig en toen wilde mijn moeder haar vader na het feestje helpen opruimen.

'Opruimen?' zei Kimberley's vader. 'Hoe bedoelt u?'

'Nou gewoon,' zei mijn moeder. 'Even de boel aan kant maken. De tafels en de stoelen terugzetten. De afwas doen. De rommel opruimen. Dat soort dingen.'

Kimberley's vader keek haar aan alsof ze van de maan kwam.

'Rommel? Welke rommel?'

Ik trok mijn moeder aan haar mouw.

'Mam,' fluisterde ik. 'De stoelen en de tafels staan hier altijd zo en Kimberley's vaders wast nooit af. Dat doet de oppas altijd op dinsdag en donderdag.'

Ze snapte er niets van.

Een aanrecht vol afwas.

Tafels en stoelen die schots en scheef door de kamer stonden.

Kruimels op de vloer.
Kookboeken en koksmutsen die door het hele huis slingerden.
Hoe kon iemand zo leven?
Het leek mij niet zo moeilijk.
Het leek me zelfs heerlijk.
'Als ik later kinderen krijg, word ik een slordige moeder,' besloot ik. 'En dan neem ik een nette oppas die op dinsdag en donderdag de hele afwas doet.'